

C T R E

CURTEA DE APEL TIMI OARA – SEC IA PENAL

DOMNULE PRE EDINTE,

Subsemnatul, **FLUERA COSMIN DRAGU**, reclamant în cauza *Fluera c. România* (nr. 17520/04), condamnat la pedeapsa de 15 ani închisoare prin Decizia definitiv din data de 31 ianuarie 2011, pronun at de Curtea de Apel Timi oara în dosarul nr. 214/59/2008, prin **FLUERA FLORICA** (mama subsemnatului), în calitate de membru de familie în sensul art. 465 alin. 2 lit. b) C.pr.pen. raportat la art. 177 C.pen., identificat prin CI seria AR, NR. 616328, emis de SPCLEP Arad la data de 26.04.2013, CNP 2510428020049, domiciliat în Arad, str. Poetului, Bl. A 27, Sc. A, Ap.14, jud. Arad; cu re edin a în mun. Arad, str. Oltului, nr. 21, jud. Arad, prin av. Gh. Mateu , formulez prezenta:

CERERE DE REVIZUIRE

a Deciziei definitive de condamnare a mea din data de 31 ianuarie 2011, pronun at de Curtea de Apel Timi oara în dosarul nr. 214/59/2008, ca urmare a r mânerii definitive, la data de 09.07.2013, a hot rârrii de condamnare a statului român de c tre Curtea European a Drepturilor Omului în cauza *Fluera c. România*, (nr. 17520/04).

Prin prezenta cerere solicit, deopotriv , ca în temeiul art. 465 alin. 6 C.pr.pen., să dispune și suspendarea executării hotărârii de condamnare pronunțată de Curtea de Apel Timișoara împotriva mea,

pentru următoarele:

MOTIVE

I. *Cu privire la condițiile de admisibilitate a cererii de revizuire*

În fapt, la data de 09 aprilie 2013, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) a pronunțat o soluție de condamnare a statului român în cauza *Fluera c. România* (nr. 17520/04), în care am calitate de reclamant. Hotărârea *Fluera c. România* a rămas definitivă la data de 09 iulie 2013, datorită faptului că niciuna din părți nu a solicitat trimiterea cauzei în fața Marii Camere a CEDO.

În esență, CEDO a stabilit că mi-a fost încălcat ***dreptul la un proces echitabil*** (prevăzut de art. 6 § 1 din Conv. EDO), de către instanțele interne (în speță, Curtea de Apel Timișoara), prin pronunțarea unei hotărâri de condamnare la pedeapsa de 15 ani închisoare, fără readministrarea probelor administrate în fața celorlalte organe juridictionale, în condițiile în care instanțele în fața cărora au fost administrate nemijlocit probele pe baza cărora am fost condamnat au pronunțat hotărâri de achitare a mea în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. 1 lit. c) din Codul de Procedură Penală 1968.

Având în vedere conținutul hotărârii *Fluera c. România* (nr. 17520/04), vă solicit să constatați că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 465 C.pr.pen. Astfel, după cum am arătat, în cazul meu CEDO a pronunțat o hotărâre de condamnare a statului român care a rămas definitivă la data de 09 iulie

2013, constatând încălcarea art. 6 § 1 din Conv. EDO. Consecințele deosebit de grave produse de hotărârea prin care în mod greșit am fost condamnat la pedeapsa de 15 ani închisoare continuă să se producă, dat fiind că există un mandat de executare a pedepsei emis ca urmare a Deciziei definitive de condamnare a mea din data de 31 ianuarie 2011, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 214/59/2008. Eroarea judiciară evident produsă ca urmare a condamnării mele la pedeapsa închisorii de 15 ani, constatată și sancționată de CEDO prin hotărârea *Fluera c. României*, nu poate fi remediată altfel decât prin revizuirea hotărârii atacate.

În privința termenului de introducere a cererii de revizuire, vă solicit să constatați că sunt îndeplinite condițiile impuse de art. 465 alin. 4 C.pr.pen. potrivit căruia „*Cererea de revizuire se poate face cel mai târziu în termen de 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii definitive pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului*”, dat fiind faptul că hotărârea dată de Curtea europeană în cauza *Fluera c. România*, a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 310 din 28 aprilie 2014.

II. Cu privire la motivele cererii de revizuire

În fapt, prin **Rechizitoriul Nr. 847/P/2000** din data de 23 ianuarie 2001 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad, am fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de trafic de stupefiante, infracțiune prevăzută și sancționată în acel moment de textul articolului 312 alin. 2 din Codul Penal, fiind acuzat că în perioada noiembrie 1996 – ianuarie 1997 aș fi racolat și finanțat două persoane pentru a efectua transport de droguri. În urma judecării cauzei în fața primei instanțe, prin **Sentința penală nr. 278 din 10 februarie 2003 din dosarul nr.**

7880/2002, Judec toria Arad a dispus, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. 1 lit. c) din Codul de Procedur Penal 1968, achitarea mea în ceea ce privește infracțiunea de trafic de stupefiante prev zut la art. 312, alin. 2 din Codul Penal.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lâng Judec toria Arad, solicitând admiterea acestuia i condamnarea mea. Prin **decizia penal nr. 496** din 17 septembrie 2003 pronunțat de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1929/2003, instanța a admis apelul declarat de Parchetul de la lâng Judec toria Arad împotriva sentinței penale nr. 278 și a desființat dispozițiile acesteia numai în ceea ce prive te încadrarea juridic dat faptei pentru care am fost trimis în judecat i ulterior achitat. Astfel, instanța a dispus **schimbarea încadr rii juridice din fapta prev zut la art. 312, alin. 2 din Codul Penal în cea prev zut la art. 20 din Codul Penal raportat la art. 13, alin. 1 i art. 3, alin. 2 i art. 10 din Legea nr. 143/2000, menținând în continuare soluția de achitare dispus de Judec toria Arad.**

Parchetul de pe lâng Tribunalul Arad a declarat recurs împotriva deciziei penale nr. 496 din 17 septembrie 2003, solicitând casarea ambelor hot rări în baza art. 385⁹, pct. 18 i art. 385⁹, pct. 17 din Codul de Procedur Penal 1968, iar în rejudecare s se dispun condamnarea mea pentru fapta prev zut i pedepsit de art. 20 din Codul Penal raportat la art. 13, alin. 1 i art. 3, alin. 2 i art. 10 din Legea nr. 143/2000.

Instan a de recurs, cu toate c nu a administrat nicio prob i nu a procedat la audierea mea, a dispus, prin **decizia penal nr. 1257/R** din 18 decembrie 2003, pronun at în dosarul nr. 8145/P/2003, **condamnarea mea la 15 ani de închisoare i interzicerea drepturilor prev zute la art. 64, lit. a) i b) din Codul Penal pe**

o perioadă de 7 ani în baza art. 20 din Codul Penal raportat la art. 13, alin. 1 și art. 3, alin. 2 și art. 10 din Legea nr. 143/2000.

După intrarea în vigoare a Legii 356/2006 am formulat contestație în anulare împotriva deciziei de condamnare. Această cale extraordinară de atac, după ce a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara, a fost admisă în principiu prin Decizia nr. 678/R/27 iunie 2008, dată în dosarul nr. 214/59/2008. Chiar dacă a fost admisă contestația în anulare și a dispus rejudecarea recursului, **Curtea de Apel Timișoara, prin Decizia penală din data de 31.01.2011 dată în dosarul nr. nr. 214/59/2008, a menținut decizia inițială de condamnare la pedeapsa de 15 ani închisoare fără a proceda la readministrarea probelor pe baza cărora inițial am fost achitat, limitându-se doar la a proceda la ascultarea mea.**

Având în vedere caracterul esențial nelegal al soluției pronunțate și caracterul inequitabil al judecării de care am avut parte în fața instanței de recurs, Curtea Europeană a stabilit la data de 9 aprilie 2013 că în cazul procesului derulat împotriva mea mi-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil.

Prin hotărârea *Fluera c. România*, din data de 9 aprilie 2013, Curtea Europeană a stabilit, mai întâi, că plângerea mea este admisibilă, cu toate că mi-a fost admisă în principiu contestația în anulare formulată în anul 2008, dată fiind caracterul inequitabil nu doar a judecării recursului din anul 2003, ci și datorită judecării de care am avut parte în soluționarea contestației în anulare formulată în anul 2008 (§§46-52 din hotărâre). Așa fiind, Curtea a stabilit că sunt în continuare o victimă a încălcării textului Convenției, motiv pentru care a procedat la soluționarea fondului plângerii mele.

Cu privire la caracterul echitabil al procesului derulat împotriva mea, Curtea a stabilit în mod cert și fără echivoc, faptul că nu am beneficiat de un

proces echitabil în fa a instan ei de recurs (§§ 53 – 62 din hot rârea Fluera c. România). Având în vedere importan a ra ionamentului Cur ii, vom expune mai jos principalele idei care au determinat constatarea caracterului inechitabil al judec ii de care am avut parte în recurs în fa a instan elor interne.

Începând cu § 53 din hot râre, Curtea reaminte te c modalit ile de aplicare a art. 6 din Conven ie în materia c ilor de atac depind de caracteristicile procedurii care este supus analizei, fiind necesar s se ia în considerare întreaga procedur i rolul pe care îl are calea de atac în discu ie în ordinea juridic na ional . Atunci când în prim instan a avut loc o dezbatere public , absen a unei astfel de debateri în recurs poate s fie justificat avându-se în vedere particularit ile procedurii, regimul juridic, solu iile ce pot fi dispuse, modul în care interesele reclamantului au fost expuse i protejate în fa a un astfel de grad de jurisdic ie i, mai ales, natura litigiului ce urmeaz a fi tran at. (paragraf identic cu §39 din hot rârea *Botten c. Norvège*, din 19.02.1996; în acela i sens: *les arrêts Fejde c. Suède* du 29 octobre 1991, série A no212-C, pp. 67-69, paras. 27 et 31, et *Kremzow c. Autriche* du 21 septembre 1993, série A no 268-B, p. 43, paras. 58-59; *Constantinescu c. România*, §53; *Almenara Alvarez c. Spania*, §38; *Andreescu c. România*, 08 iunie 2010, §62; *Mihaiu c. România*, 04 noiembrie 2008, §32).

Astfel, în §54 din hot râre, Curtea a ar tat c atunci când o instan de recurs este sesizat cu judecata unei cauze în fapt i în drept, având posibilitatea s stabileasc vinov ia sau nevinov ia acuzatului, ea nu poate, pentru motive ce in de echitatea procesului, s decid asupra acestor chestiuni f r s ia în considerare nemijlocit declara ia dat de persoana acuzat care pretinde c este nevinovat (*Ekbatani c. Suède*, arrêt du 26 mai 1988, série A no 134, p. 14, § 32 et *Constantinescu*, précité, § 55; *Mihaiu c. România*, precit., § 34).

În continuare (§55), Curtea reaminte te c admisibilitatea probelor se apreciaz în func ie de regulile prev zute în legisla ia intern , iar jurisdic iilor interne le incumb obliga ia de a proceda a aprecierea probelor, dat fiind c misiunea conferit Cur ii prin Conven ie este aceea de a verifica dac procedura supus analizei în ansamblul s u, în elegând prin aceasta modalitatea prin care au fost administrare mijloacele de prob , a avut un caracter echitabil. Astfel, „de i, în principiu, este de competen a instan ei na ionale s se pronun e cu privire la necesitatea sau oportunitatea cit rii unui martor (...), circumstan e excep ionale ar putea determina Curtea s concluzioneze c art. 6 este incompatibil cu neascultarea unei persoane ca martor“ (*Bricmont împotriva Belgiei*, 7 iulie 1989, pct. 89, seria A nr. 158).

În §56 din hot râre, dup expunerea principiilor generale la care am f cut i noi referire mai sus, revenind la cazul meu, Curtea a observat de la început c dup redeschiderea procesului în 2008, eu am fost ascultat în fa a Cur ii de Apel din Timi oara. De asemenea a men ionat c eu nu am motivat suficient referirea pe care am f cut-o la caracterul formal al audierii mele. În schimb, Curtea european a stabilit c **este de necontestat faptul c am fost condamnat de curtea de apel f r ca martorii s fie din nou asculta i**. Totu i, înainte de a determina dac exist o violare a prevederilor art. 6 § 1 din Conven ie, se impune a fi examinat rolul Cur ii de Apel din Timi oara i natura problemei pe care urma s o tran eze.

În §57 din hot râre, Curtea remarc faptul c în spe solu iile ce puteau fi adoptate de instan a de recurs sunt reglementate în art. 385¹⁵ i 385¹⁶ din C.pr.pen. Potrivit art. 385¹⁵, curtea de apel, ca instan de recurs, nu era inut s dea o nou solu ionare fondului cauzei, dar avea aceast posibilitate. La 31 ianuarie 2011, curtea de apel a admis recursul parchetului, a casat sentin a primei instan e din 10 februarie 2003 i decizia tribunalului din 17 septembrie 2003 i a pronun at o nou

soluție pe fondul cauzei. Potrivit prevederilor legale precitate, rezultatul procedurii în fața instanței de recurs era o procedură completă care urma aceleași reguli după care se desfășoară judecata fondului, curtea de apel având posibilitatea să analizeze cauza în fapt și în drept. Instanța de recurs avea posibilitatea, fie să confirme soluția de achitare a reclamantului, fie să-l declare vinovat, după recurgerea la o apreciere completă a vinoviei sau nevinoviei inculpatului, administrând în cauză noi mijloace de probă. A adăria, potrivit judecătorilor europeni, **aspectele pe care curtea de apel ar fi trebuit să le analizeze înainte de a se pronunța cu privire la vinovia reclamantului, aveau un caracter pur factual. Este vorba de stabilirea faptului dacă reclamantul a participat la organizarea traficului de droguri.**

În §58, Curtea a notat că achitarea inițială a mea de către instanțele din Arad a fost pronunțată după ascultarea mai multor martori. Aceste instanțe au considerat că probele de la dosar nu sunt suficiente pentru a se stabili vinovia mea. Or, la pronunțarea hotărârii de condamnare, judecătorii din recurs nu au avut la dispoziție probe noi, acționa motivându-și hotărârea exclusiv pe baza probelor din dosar, în principal pe declarațiile luate în cursul urmăririi penale și în fața primei instanțe. Astfel, Curtea de la Strasbourg a remarcat faptul că doar pe baza declarațiilor scrise luate la parchet și a proceselor verbale în care au fost consemnate depozițiile făcute în fața primei instanțe de martorii audiați, Curtea de Apel din Timișoara a procedat la o nouă analiză a stării de fapt după ce a stabilit caracterul sincer și suficient a acestor mijloace de probă pentru justificarea soluției de condamnare.

În §59, Curtea arată, în esență, că, **curtea de apel și-a fondat soluția de condamnare pronunțată împotriva mea pe o nouă interpretare a declarațiilor unor martori pe care nu și-a ascultat nemijlocit și fără a asculta alți martori.**

Instanța de recurs a dat o soluție opus soluțiilor adoptate de primele grade de jurisdicție, care m-au achitat după ce au apreciat declarațiile acestor martori în urma ascultării lor nemijlocit în edin public . **Potrivit instanței europene, chiar dacă instanța de recurs avea posibilitatea de a aprecia diversele probe administrate, inclusiv pertinența probelor pe care reclamantul le solicită în apărare, nu este mai puțin adevărat faptul că eu am fost condamnat pe baza unor declarații care au ridicat suficiente semne de întrebare judecătorilor din primele cicluri procesuale în privința acuzațiilor ce mi s-au adus, a a încât aceștia din urmă au pronunțat soluții de achitare în prim instanță și în apel. În aceste condiții, Curtea europeană a decis că omisiunea Curții de Apel Timișoara de a asculta martorii indicați înainte de a pronunța o hotărâre de condamnare în privința mea, mi-a redus în mod evident dreptul la apărare.**

În fine, în §60 din hotărâre, cu privire la argumentul Guvernului potrivit căruia reclamantul nu a solicitat curții de apel audierea martorilor, Curtea europeană a stabilit că instanța de recurs avea obligația de a dispune din oficiu măsuri în sensul administrării acestor mijloace de probă, chiar dacă eu nu am formulat o cerere în acest sens.

Așa fiind (§61), **Curtea a stabilit că pronunțarea condamnărilor mele în lipsa ascultării martorilor de către instanța de recurs, în condițiile în care am fost achitat de celelalte instanțe care au audiat nemijlocit acești martori, este contrară exigențelor dreptului la un proces echitabil în sensul art. 6 § 1 din Convenție.** Pe baza argumentelor expuse mai sus, Curtea a decis că în cazul meu există o violare a dispozițiilor cuprinse în art. 6 § 1 din Convenție.

Având în vedere hotărârea CEDO *Fluera c. România*, (nr. 17520/04), definitiv la 09.07.2013, v. solicit să admită și prezenta cerere întrucât consecințele

grave ale procesului inechitabil derulat împotriva mea nu pot fi remediate altfel decât prin revizuirea hotărârilor definitive prin care s-a dispus condamnarea mea.

În rejudecarea cauzei ca urmare a prezentei cereri de revizuire se impune a se da eficiență dispozițiilor date de CEDO în privința readministrării tuturor probelor administrate inițial de instanțele care au pronunțat achitarea mea și administrarea probelor pe care le-am solicitat în cursul procesului penal, dar care au fost respinse de către instanța de recurs.

Așa fiind, în temeiul art. 465 alin. 11 lit. b) C.pr.pen., vă rog să constatați că prezenta cerere este fondată, motiv pentru care vă solicit desființarea Deciziei din data de data de 31 ianuarie 2011, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 214/59/2008 și, dat fiind necesitatea administrării de probe, vă solicit să dispuneți rejudecarea cauzei.

Cluj-Napoca

FLUERA COSMIN DRAGU

02.06.2014

prin av. Gheorghi Mateu

DOMNULUI PREȘEDINTE AL CURȚII DE APEL TIMIȘOARA – SECȚIA
PENAL